

Familjehemligheten

Freja reste sig upp, och strök en brun hårslinga tillrätta bakom örat. Han hade drömt något som fångat hennes intresse.

Freja gick fram till bokhyllan och ställde sig på tå, hennes hundrafemtiosju centimeter gjorde att hon precis nådde boken hon ville ha. Hon tog tag i den nedre delen av bokens rygg och tippade den bakåt i handen. Hon satte sig ner och slog upp sidan hon sökte, med rubriken *Gamla ouppklarade mord*. Hon såg på bilden på sidan, den hon sett en annan gång då hon förstrött bläddrat i boken. Hon skakade lätt när hon läste bildtexten. *Denna bild, tagen av ett ögonvittne, visar hur mördaren knivhugger då 22-åriga Helen till döds*. Freja rös ytterligare en gång, hon kände till historien om Helen. Helen hade varit Frejas klasskompis Lisas gammelmoster. Hon tog mod till sig och läste stycket om mordet. *En grå kall novemberdag 1962, 22-åriga Helen Karlsson är på väg hem från sitt arbete på posten. Då ur de mörka skuggorna, hoppar, enligt ögonvittnen, fram en okänd man och knivhugger Helen till döds. Ett ögonvittne med kamera, lyckades knäppa av bilden på sidan. Bilden överlämnades sedan till polisen, men den kunde inte hjälpa utredningen, eftersom bara pannan syntes på mördaren. Utredningen lades så småningom ner*. Freja tittade först på bilden, sedan mot trappan och sedan på texten. Sedan reste hon sig, tog tag i boken och sprang mot vardagsrummet.

Freja slet upp ett av de äldsta fotoalbumen med märkningen 1962, slet ut korten hon vill ha och läste på dess baksida *Julen 1962*. Sedan tog hon det nyaste albumet och tog ut det kortet hon ville ha. *Morfars storebror Gunnar 72 år*, stod det på kortets baksida. Hon jämförde kortet på Gunnar på hans 72-års dag med kortet på mördaren. Det var något i hennes undermedvetna som befalldes henne att göra det. Då såg hon det. Gunnar hade två täta födelsemärken i pannan, ett var omkring en centimeter långt och det andra var alldeles runt. Det hade mördaren också.

Med skakiga händer såg Freja på det andra kortet, som var taget runt julbordet 1962, att Gunnar inte fanns med. Freja drog efter andan, alla morfars bröder och systrar fanns med, förutom Gunnar.

Freja bläddrade igenom fotoalbumen för 1963, 1964, 1965 och 1966, ingenstans fanns Gunnar med. Freja lyfte upp fotoalbumet för 1962 i knäet, det sista kortet Gunnar var med på var taget på allhelgonaafton. November.

- Mamma, jag sitter och bläddrar i gamla fotoalbum, och kom på att Gunnar inte är med på något kort från allhelgonaafton 1962, varför inte det? frågade Freja sin mamma Åsa med så stadig röst hon förmådde.

- Jag vet, suckade Åsa. Pappa, din morfar, har berättat att han flyttade utomlands i november 62 och inte kom hem förrän vid julen 87.

- Vart flyttade han, och varför? Freja kunde inte dölja sin nyfikenhet. Åsa suckade och slog ut med händerna.

- Ingen vet. Han har alltid haft lite konstiga idéer för sig.

Åsa gick sin väg och Freja tog upp albumet från 1987. Och mycket riktigt, Gunnar satt med vid julbordet med ett belåtet leende på läpparna. Freja knep ihop munnen och tänkte efter 1962, 1987, hon blundade, 25 år efter mordet kom Gunnar hem. Freja ryckte till och slog hastigt upp ögonen. Efter 25 år hade mordet preskriberats, då kunde Gunnar inte längre bli dömd om någon kom på honom.

Freja kände hur kalla kårar letade sig nerför ryggen, hur svetten bröt fram i pannan.

- Mamma, sa hon svagt.

Freja orkade inte förklara när Åsa kom, utan höll bara fram kortet på Gunnar på hans 72-årsdag och boken med bilden på mördarens panna. Åsa rynkade pannan och såg oförstående ut. Freja pekade på Gunnars panna och sedan på mördarens panna. Åsa nickade tyst och tog tag i Frejas arm med den ena handen och tag i kortet och boken med den andra handen. Under total tystnad satte de sig i bilen och körde hem till Frejas morfar Jarl och mormor Lovisa.

Jarl öppnade nästan direkt efter att Freja satt fingret på dörrklockan.

- Hej, är ni här! utbrast han glatt tills han såg Åsas bistra ansiktsuttryck. Vad har hänt? frågade han med en betoning av rädsla i rösten.

Åsa tog tag i hans arm och drog in honom i köket, där Lovisa redan satt och började förklara.

- Gunnar, sa Jarl tyst, men höjde sedan rösten: Jag ringer honom.

Efter ytterligare 25 minuter av total tystnad anlände Gunnar. Han dunkade Jarl broderligt i ryggen.

- Hejsan Lilleman!

Sedan hälsade han på de övriga med en lätt handvinkning. Åsa gick så rakt på sak att Freja ryckte till.

- Det var du som mördade Helen, va?

Gunnar ryggade tillbaka men nickade sedan.

- När jag var ung och dum.

- Men varför? frågade Lovisa tyst.

Gunnar ignorerade hennes fråga.

- Snälla, bad han, avslöja inget för min fru eller mina barn och barnbarn, det är de som betyder allt för mig.

Gunnar såg ner på sina fötter och röda fläckar bildades på hans kinder. Jarl, Lovisa, Freja och Åsa nickade tyst åt varandra och gjorde en tyst överenskommelse.

Ingen skulle säga något.